

Ο Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης για τον Μακαριστό Πειραιώς

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Σμύρνης](#)

Τον Μακαριστό Μητροπολίτη Πειραιώς κύρο Καλλίνικο “αποχαιρετά” και ευγνωμονεί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών με κείμενο που δημοσίευσε. “Ήταν φυσικό ως εκ τούτου να τρέφω κι εγώ προς το σεπτό πρόσωπό του αισθήματα ειλικρινούς σεβασμού, βαθειάς τιμής και πολλής αγάπης” υπογραμμίζει μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Διαβάστε αναλυτικά:

ΕΥΓΝΩΜΩΝ ΜΝΕΙΑ

Αποτελεί χρέος μας κατά την αποστολική προτροπή (Έβρ. 13,7) νά «μνημονεύουμε» εκείνους πού προηγήθηκαν από μᾶς· πού μᾶς μετέδωσαν τόν ζωντανό λόγο τοῦ Θεοῦ· πού μᾶς ἐνέπνευσαν διά τοῦ παραδείγματος τῆς συνεποῦς

χριστιανικής τους ζωής· πού μᾶς εὐεργέτησαν μέ ὁποιοδήποτε τρόπο· πού συνείργησαν κατ' ἄνθρωπον στήν ἐξέλιξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας ἡμῶν τῶν ἱερωμένων. Καί γιά μένα ἕνας τέτοιος ἄνδρας ὑπῆρξε ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος (+29 Φεβρουαρίου 2020).

Γιά τόν ἐκλιπόντα ἱεράρχη ἐλέχθησαν καί ἐγράφησαν πολλά. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι θά γραφοῦν καί πολλά ἄλλα. Οἱ γραμμές πού ἀκολουθοῦν μέ ἀφορμή τή συμπλήρωση σαράντα ἡμερῶν ἀπό τήν εἰς Κύριον ἐκδημία του διερμηνεύουν τά αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καί τιμῆς τοῦ γράφοντος πρὸς τόν κεκοιμημένο πολίό Ἐπίσκοπο.

Τόν πρωτοεῖδα περί τά μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '60, φοιτητής τῆς θεολογίας τότε καί κατηχητής τοῦ Κατωτέρου Κατηχητικοῦ Σχολείου στήν Ἑνορία τοῦ Προφήτου Ἡλία Παγκρατίου. Ἐκεῖνος νέος κληρικός, ἐφημέριος καί ἱεροκήρυξ τοῦ Ναοῦ. Κατά τίς φοιτητικές ἀναστροφές καί συζητήσεις μας, τότε, εἶχα ἀκούσει γιά τήν προσπάθεια πού εἶχε ἐπιχειρήσει νά συγκροτήσῃ μία νέα μοναστική ἀδελφότητα στά Μετέωρα, ἡ ὁποία δέν τελεσφόρησε, καί γιά τήν ποιμαντικές δραστηριότητές του στό Παγκράτι μετά τήν κάθοδό του στήν Ἀθήνα. Τότε συνάντησα καί μιά-δυό φορές τόν διάκονο (τότε) Χριστόδουλο Παρασκευαΐδη, πού ἀναπλήρωνε ἐνίοτε τόν π. Καλλίνικο στό Ἀνώτερο Κατηχητικό Σχολεῖο τοῦ Προφήτου Ἡλία, νά περιμένει ἔξω ἀπό τήν αἴθουσα τήν ἔλευση τῶν μεγάλων παιδιῶν.

Ὀπτικά μοῦ ἦταν γνωστός ἀπό τή συνδιδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας στή Θεολογική Σχολή —ἐκεῖνος μεγαλύτερος κατά ἕνα ἔτος (φυσικά, πτυχιούχος ἤδη τῆς Νομικῆς Σχολῆς). Μιά ἄλλη φορά πού τούς εἶδα ἦταν στόν αὐλαιο χῶρο τοῦ κεντρικοῦ κτηρίου τοῦ Πανεπιστημίου, ὅταν ὁ π. Καλλίνικος συνοδευόμενος ἀπό τόν π. Χριστόδουλο εἶχαν ἔρθῃ γιά κάποια ἐξέταση μαθήματος, καθῶς εἶχα ἀκούσει. Ποῦ νά φανταζόμουν τότε ὅλα ὅσα ἀκολούθησαν μετά ἀπό πολλά χρόνια...

Κληρικός πλέον καί ἱεροκήρυξ μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, μετατέθηκα τό 1979 στήν Ἱερά Μητρόπολη Νέας Σμύρνης. Τότε ἦταν πού γνωρίστηκα καλύτερα μέ τούς Μητροπολίτες Δημητριάδος Χριστόδουλο, Καλαβρύτων Ἀμβρόσιο, καθῶς καί μέ τόν π. Ἰγνάτιο Γεωργακόπουλο, σημερινό Μητροπολίτη Δημητριάδος καί τότε πρωτοσύγκελλο τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς. Προσκλήθηκα τήν περίοδο ἐκείνη μερικές φορές ὡς ὁμιλητής στούς φοιτητές στόν Πειραιᾶ καί σέ Κατανυκτικούς Ἑσπερινούς στό Αἶγιο.

Ἔτσι γνωρίστηκα καλύτερα μαζί τους καί φυσικά μέ τόν αἰόδιμο Μητροπολίτη Καλλίνικο. Ἀπό τότε —δέν ξέρω γιατί— ἤλकुσα τήν ἐκτίμηση καί τή στοργική ἀγάπη του. Ἐπιθυμία του ἦταν νά γίνω ἐπίσκοπος, πράγμα τό ὁποῖο ἐπέδίωξε μέ

σθένος μετά τήν ανάρρηση στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Δέν ἐπετεύχθη κατ' ἀρχήν γιά τή Μητρόπολη Κοζάνης. Τόν Μάρτιο τοῦ 2001, ἐκοιμήθη ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης Ἀγαθάγγελος. Πολλοί, πρωτοστατοῦντος τοῦ αἰδιόμου γέροντος Καλλινίκου, ἀπέβλεψαν στό ταπεινό μου πρόσωπο.

Ἀντέστη στή διχοτόμηση τῆς Μητροπόλεως πού ἐπεδίωξε ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος, καί ἐπέμεινε σθεναρῶς μέχρι τέλους στήν ὑποψηφιότητά μου γιά τή Μητρόπολη Νέας Σμύρνης. Δέν μοῦ ὄφειλε κάτι τό ιδιαίτερο. Δέν εἶχα ὑπηρετήσει κοντά του. Ἐν τούτοις ἔσπευσε μέ τήν ἐκλογή μου νά ἐκδηλώσει πληθωρικά τήν ἀγάπη του. Στολές, ἐγκόλπια, ποιμαντορική ράβδος, μανδύας, δῶρα ὅλα τῆς πολλῆς ἀγάπης του. Ἴσως καί γιατί γνώριζε ὅτι δέν εἶχα... ἀγαθές σχέσεις μέ τά ἀναγκαῖα τῆς ἀρχιερατικῆς ἀμφίεσης.

Ἀπό τότε δέν ἔπαυσε νά μέ περιβάλει μέ ἐκτίμηση καί πολλή πατρική ἀγάπη. Ἄν καί δέν ἀνῆκα στόν κύκλο τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, μοῦ ἔδειχνε ιδιαίτερη ἐμπιστοσύνη. Ἐκτιμοῦσε τήν κρίση μου καί συζητοῦσε μαζί μου μέ ἄνεση κρίσιμα ἐκκλησιαστικά ζητήματα. Ποτέ δέν μοῦ ζήτησε ἐπιτακτικά κάτι. Πάντοτε μέ ἀντιμετώπιζε μέ εὐγένεια καί λεπτότητα. Εἶχε ἀκούσει, φαίνεται, ἀπό κάποιους πῶς ὡς νέος ἐπίσκοπος ἀποτραβοῦσα τό χέρι μου, ὅταν ἐπιχειροῦσαν νά τό ἀσπαστοῦν. «Νά ἀφήνετε, ἅγιε Νέας Σμύρνης, νά ἀσπάζονται οἱ ἄνθρωποι τό χέρι σας», ἦταν ἡ λεπτή πατρική παρατήρησή του.

Ἦταν φυσικό ὡς ἐκ τούτου νά τρέφω κι ἐγώ πρός τό σεπτό πρόσωπό του αἰσθήματα εἰλικρινοῦς σεβασμοῦ, βαθειᾶς τιμῆς καί πολλῆς ἀγάπης. Μέ θεωροῦσε ἀνάστημά του, ὅπως κι ἐγώ στό πρόσωπό του ἔβλεπα τόν ἱεράρχη ἐκεῖνο πού ὁ Θεός θέλησε νά διαδραματίσει σημαίνοντα ρόλο στήν ἀρχιερωσύνη μου. Τά αἰσθήματα αὐτά ἐξεδήλωνα ὄχι μόνο ὅσο βρισκόταν στήν ἐνεργό διακονία καί ἀσκοῦσε ἐπιρροή στά ἐκκλησιαστικά πράγματα, ἀλλά καί μετά τήν παραίτηση καί τήν ἀποχώρησή του ἀπό τό προσκήνιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Καί ἦταν κάτι πού, ὅπως τό διαισθανόμουν, τό ἐκτιμοῦσε ιδιαίτερα. Τελευταία μας συνάντηση, μέ πολλή καί γόνιμη συζήτηση, αὐτή τῆς 28ης Ἰανουαρίου στήν Παιανία ὅπου ἐφησύχαζε. Ὁ ζωντανός ἐπίλογος τῆς ἐπί γῆς ἐπικοινωνίας μας...

Ὁ Μητροπολίτης Καλλίνικος ὑπῆρξε κορυφαία ιεραρχική μορφή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν ἐποχή μας. Διέθετε πολλά καί σπάνια χαρίσματα. Καλλιέργεια πνευματική, κατάρτιση ἐκκλησιαστική, χάρισμα λόγου, συγγραφική ικανότητα, εὐστροφο νοῦ, παραδοσιακό ἦθος, ἀνοιχτούς ποιμαντικούς ὀρίζοντες, ἐργατικότητα καί ζῆλο. Ἡ ιερατική του συνείδηση ἦταν δομημένη μέ ιεραποστολική προοπτική. Καί δέν μεταβλήθηκε στά χρόνια τῆς ἐπισκοπικῆς διακονίας του.

Ἡ μαθητεία του σέ ιεραποστολικά περιβάλλοντα κατά τά νεανικά του χρόνια ὀριοθέτησαν τίς ἀντιλήψεις του καί προσδιόριζαν τίς ποιμαντικές ἐπιδιώξεις του. Τά χαρακτηριστικά αὐτά ὑπῆρξαν ἔκδηλα τόσο κατά τήν περίοδο τῆς ιερατικῆς διακονίας του ὅσο —πολύ περισσότερο— κατά τά ἔτη τῆς ἀρχιερατείας του στόν Πειραιᾶ μέ ἓνα ἐντυπωσιακά πολυσχιδές ποιμαντικό ἔργο. Ἀφήνοντας σέ ἄλλους πού τόν ἔζησαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καί συνεργάστηκαν μαζί του τήν ἀποτίμηση τῆς ποιμαντικῆς προσφορᾶς του ὡς ἐπισκόπου, θά ἤθελα νά ἐπισημάνω δύο ἰδιαίτερης σημασίας στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός του.

Τό πρῶτο εἶναι ὁ ὁραματισμός πού εἶχε καί ἡ προσπάθεια πού κατέβαλε, ἀρχικά στά Μετέωρα καί στή συνέχεια μέ τήν ἵδρυση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς, νά συνδυάσει τήν ἄσκηση τοῦ μοναχικοῦ βίου καί τήν ποιμαντική ιεραποστολική δράση. Οἱ ιεραποστολικές Ἀδελφότητες τοῦ καιροῦ του, κοντά στίς ὁποῖες ἐμαθήτευσε, συνδύαζαν ἀφιερωμένο-ἄγαμο βίο καί ιεραποστολική δράση.

Ὁ μακαριστός Καλλίνικος θέλησε νά συνδυάσει μοναχική ζωή σέ μοναστήρι καί ιεραποστολική (κηρυκτική, διδακτική, ἐξομολογητική) δραστηριότητα. Ἡ προσπάθειά του ἀποτέλεσε μιᾶ σημαντική στροφή γιά τήν ἐποχή του καί μιᾶ ἀπόπειρα ἐκκλησιαστικότερης κατεύθυνσης μέσα στό λεγόμενο χριστιανικό κίνημα. Πόσο εὐκόλος εἶναι αὐτός ὁ συνδυασμός καί πόσο ἀπέδωσαν οἱ προσπάθειες τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου ὁ χρόνος θά δείξει καί ἡ ἱστορία θά τό ἐκτιμήσει.

Τό δεύτερο πού θά ἤθελα νά ὑπογραμμίσω εἶναι τό χάρισμα πού διέθετε ὁ μακαριστός γέροντας νά προσελκύει καί νά ἀναπαύει κοντά του ἄλλους καί μάλιστα νέους καί ταλαντούχους ἀνθρώπους. Ἀποτελεῖ ἓνα ξεχωριστό χάρισμα. Δέν τό δίνει σέ ὅλους μας ὁ Θεός. Ὁ Καλλίνικος τό διέθετε. Εἶχε τή δύναμη νά ἐμπνέει. Νά ἐνθουσιάζει. Νά δίνει ἀφειδώλευτα ἀγάπη. Νά στηρίζει χωρίς νά καταπιέζει. Νά προσφέρει ἐν ἐλευθερία δυνατότητες καί εὐκαιρίες στούς ἀνθρώπους, πού εἶχαν ἔρθει κοντά του καί συνδέθηκαν μαζί του, νά καλλιεργοῦν καί νά ἀξιοποιοῦν τά χαρίσματά

τους. Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς ἓνας Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, ξεχωριστός καί

πολυτάλαντος, ἐλκύστηκε ἀπὸ τὸν Καλλίνικο, συμβίωσε μαζί του, παρέμεινε κοντά του καὶ ἐξελίχθηκε σέ μιά ἐκκλησιαστική προσωπικότητα πρώτου μεγέθους. Τό ἴδιο συνέβη καί μέ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἀδελφότητός του.

Τό χάρισμά του αὐτό λειτούργησε καί στὸν Πειραιᾶ, ὅταν ἀνέλαβε τή διαποίμανση τῆς μεγάλης Μητροπόλεως τοῦ ἐπινείου. Κι ἐδῶ προσείλκυσε καί ἐνεργοποίησε πλῆθος ἀνθρώπων. Ἐνέπνευσε καί καλλιέργησε ἱερατικές κλίσεις. Ἀνέδειξε καλούς καί ἱκανούς κληρικούς. Συγκρότησε ἕνα ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο συνεργατῶν, οἱ ὁποῖοι στρατεύθηκαν στή διακονία τῶν ἐπιμέρους δραστηριοτήτων τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ μακαριστός Ἱεράρχης Καλλίνικος ἔφυγε ἀπὸ κοντά μας. Αὐλίζεται ἐν οὐρανοῖς. Προσῆλθε «Κριτὴ Θεῶ πάντων καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων» (Ἑβρ. 12,23). Ἐμεῖς θά τὸν θυμόμαστε μέ σεβασμό καί ἀγάπη καί θά προσευχόμαστε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι κι ἐκεῖνος θά εὐχεται ἐν οὐρανοῖς γιὰ ὅλους ἐμᾶς «τούς περιλειπομένους».

μεγάλου

